

num est condimentum, excedere. His de causis cateri Principes, superbè & importunè ab illo facta, subinde inuidia grauabant: præsertim Nicias & Demosthenes, quibus ille belli gloriam, & victoriae laudem præripuerat. Quam quidem inuidiam etiam hoc auxit, quòd humili loco esset natus: quippe ex patre coriario, ipse etiam coriarius: tum, quia pacem cum Lacedæmonis inire dissuasisset: & magnis vociferationibus, legatos Lacedæmoniorum è senatu expulisset. Accedebant & alia flagitia: quòd peculator esset Reipub. quòd munerum captator: quòd adulator plebis. Hinc occasione sumpsit Aristophanes, ut Cleonem per scenas traduceret: & malum ciuem esse ostenderet. Tametsi etiam priuata fuit causa Aristophani aduersus Cleonem: nempe, quòd Ξενίας, id est, peregrinitatis, ab eo fuerat accusatus.

ARGUMENTVM IN E-

QVITES.

COMEDIA hac exagiturus Cleonem Poëta, introducit Niciam & Demosthenem, duces Athenienses, seruili habitu, & misera specie vestitos, qui de suis ærumnis & seruitute queritantur, & consilium de arripienda fuga ineunt. Sed quia hoc non satis tutum videbatur, idcirco alia via rem aggrediuntur, & primùm spectatori bus ingenium ac mores cuiusdam Paphlagonis, seu vociferatoris (hoc enim nomine Cleo notabatur) recitant, & flagitia in Rempublicam domi & foris perpetrata exponunt. Deinde vinum sibi afferri iubet Demosthenes, ut illo hausto, bonum consilium reperiat. Nicias domum ingressus herum Cleonem dormientem reperit, & vinum subductum effert. Eo accepto, & somno Cleonis cognito, Demosthenes iterum ad herum intrare iubet Niciam, & tabulas, in quibus arcana illius continebantur, proferre. Inspectis autem & lectis tabulis, oraculum deprehenditur, de Cleonis interitu, & de successione Allantopolæ seu factoris cuiusdam, qui alio nomine dicebatur Agoracritus. Illis oraculum examinantibus, commodùm ipse Allantopola interuenit, cui spem consequendi imperij duo serui faciunt: partim, quòd ipse vir malus & audax esset (nam tales digni imperio tum habebantur) partim, quòd oraculum Reipublicæ administrationem ei deferret. Ei rei ut fidem maiorem faciant, oraculum ex tabula recitant, & quibus eum moribus præditum esse velint, lepidè perstringunt. Interim è crapuloso somno expergefactus Cleo, cum seruorum suorum furtum animaduertisset, celeriter procurrit, & seruis tanquam coniuratis & seditiosis extrema mala comminatur. Fugit Agoracritus: sed Chorus equitum accedit, & animum illi ad opprimendum Cleonem adiicit. Qui mox confirmatus, Cleonem, frustra auxilium Senatus implorantem, verberibus multat. Cum verò multis querelis, & magno clamore sublato, Cleo se defenderet, equitè que accusaret: Allantopola suum quoque clamorem contrà attollit. Exoritur grauis inter Cleonem & Agoracritum contentio. Nam mutuis se criminibus & calumniis proscindunt, & extremam internecionem sibi inuicem minantur. Chorus turbulenti Cleonis audaciam & peculatum execratus, Allantopolam exhortatur, ut productum Cleonem teneat, ac manifestorum scelerum coram populo reum agat. Qua voce incitatus Allantopola Agoracritus, primùm Cleoni, qui tarditatem linguæ, & ruditatem ei obiiciebat, opponit ipsius loquacitatem & clamores. Deinde Cleonis vitia sibi inesse fingit, & falsè hominem reprehendit. Tū vterque alteri, verbis quibusdam ex sua arte petitis, necem interminat. Qua re animaduersa, Chorus Allantopolam admiratur: cum fieri non posse existimasset, ut summa Cleonis dicacitas à quoquam superaretur. Hac oratione equitum denuò confirmatus Allantopola, Cleonem acriter inuadit: & alia multa crimina & flagitia illi obiicit. Sed Cleo nemini impudentia cessurum se affirmat. Cui respondet Agoracritus, & furem, & hominem perfidum, & scortatorem, & fellatorem seu Pathicum esse docet. Itaque noua oritur altercatio, & multis vtriusque conuiciis prolatis, Cleo rursus ab Allantopola verberatur. Tandem graui ira percitus, in Prytanæum abit, ut coniuratores illuc, coram Senatu Atheniensi accuset. Sed Allantopola relictis in theatro intestinis & cultro factorio: ita monente Choro: celeriter subsequitur, ut se contra Cleo-